

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๐๐/๒๕๖๘

คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๘๓/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๘๘/๒๕๖๘

คำร้องต่อเนื่อง เรื่องพิจารณาที่ ต. ๗๒/๒๕๖๘

วันที่ ๓๐ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง { พลตรี ยุวคนธ์ เพ็ชรภา ผู้ร้อง
ธนาคารอมสิน ที่ ๑
นายไพบูลย์ จันทร์ประสิทธิ์ ที่ ๒
นายภูมิภักดิ์ พิมพ์พันธ์ู ที่ ๓
นายเวสราวิช ปราโมช ณ อยุธยา ที่ ๔
นายถิรโรจน์ สายเพชร ที่ ๕
นายคมกริช ภัทรพิทักษ์ ที่ ๖
นายชาญศักดิ์ เชิดสงวน ที่ ๗
นายเกรียงศักดิ์ ดำรงค์ศักดิ์ศิริ ที่ ๘ ผู้ถูกร้อง

เรื่อง คำร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๘๓/๒๕๖๘

ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเนื่องสรุปได้ว่า พลตรี ยุวคนธ์ เพ็ชรภา (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๘๓/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๘ (คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๘) ที่สั่งไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย กล่าวอ้างว่า ศาลรัฐธรรมนูญ ยังไม่ได้พิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๙๑

กรณีผู้กู้ยืมเงินใช้บิลเงินเดือนปลอมของกู้ยืมเงินกับธนาคารออมสิน (ผู้ถูกร้องที่ ๑) โดยมีภริยาผู้ร้อง เป็นผู้ค้ำประกัน แต่ผู้ถูกร้องที่ ๑ ไม่ดำเนินการหักเงินเดือน ไม่แจ้งผลการอนุมัติเงินกู้ และไม่ส่งสำเนา สัญญากู้ยืมเงินให้แก่หน่วยงานต้นสังกัดหรือหน่วยจ่ายเงินเดือนเพื่อหักเงินเดือนผู้กู้ยืมเงินชำระหนี้ ตามที่ให้ความยินยอมไว้ รวมถึงผู้ถูกร้องที่ ๑ ตกลงกับผู้กู้ยืมเงินเปลี่ยนแปลงวิธีการชำระหนี้เงินกู้ จากการหักเงินเดือนเป็นการหักเงินจากบัญชีเงินฝากของผู้กู้ยืมเงิน ทำให้เกิดปัญหาหนี้ค้างชำระและบังคับ ยึดทรัพย์ซึ่งเป็นที่ดินของผู้ร้องและภริยา เป็นการใช้สิทธิไม่สุจริตและเป็นการใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิด เสียหายแก่บุคคลอื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕ และมาตรา ๔๒๑ สัญญากู้ยืมเงิน ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ และมาตรา ๑๕๒ แต่นายไพบุลย์ จันทร์ประสิทธิ์ (ผู้ถูกร้องที่ ๒) นายภูมิภักดิ์ พิมพ์พันธุ์ (ผู้ถูกร้องที่ ๓) องค์คณะผู้พิพากษาศาลจังหวัด พิษณุโลกในคดีกู้ยืมเงิน นายเวสสารัช ปราโมช ณ อยุธยา (ผู้ถูกร้องที่ ๔) นายถิรโรจน์ สายเพ็ชร (ผู้ถูกร้องที่ ๕) องค์คณะผู้พิพากษาศาลจังหวัดพิษณุโลกในคดีละเมิด นายคมกริช ภัทรพิทักษ์ (ผู้ถูกร้องที่ ๖) นายชาญศักดิ์ เขิตสงวน (ผู้ถูกร้องที่ ๗) และนายเกรียงศักดิ์ ดำรงค์ศักดิ์ศิริ (ผู้ถูกร้องที่ ๘) องค์คณะผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ในคดีละเมิด ไม่ได้นำข้อเท็จจริงดังกล่าวมาพิจารณาพิพากษาคดี ส่งผลให้ผู้ร้องต้องเสียเงินเพื่อปลดเปลื้องจากการบังคับคดียึดที่ดินของผู้ร้องและภริยา

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องใหม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิด สิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิด สิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิด สิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วย

โดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับ คำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับ คำร้องไว้พิจารณา”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเรื่อง ผู้ร้องคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๘๓/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๖๘ (คำสั่งต่อเรื่องคำสั่งที่ ๖๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๖๘) ที่สั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญยังไม่ได้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๘ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๙๑ ว่า ผู้ถูกร้องที่ ๑ ทำสัญญากู้ยืมเงิน กับผู้กู้ยืมเงินโดยมีภริยาผู้ร้องเป็นผู้ค้ำประกัน เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตและใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิดเสียหายแก่บุคคลอื่นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕ และมาตรา ๔๒๑ ทำให้สัญญา ตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ และมาตรา ๑๕๒ อีกทั้งผู้ถูกร้องที่ ๒ ถึงผู้ถูกร้องที่ ๘ มีคำพิพากษาโดยไม่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าว ทำให้ผู้ร้องต้องเสียเงินเพื่อปลดเปลื้อง จากการบังคับคดีที่ดินของผู้ร้องและภริยา ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยคำร้องของผู้ร้องใหม่ เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องเป็นกรณีเดียวกับที่ผู้ร้องเคยยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญ มีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ มาแล้วหลายครั้ง จึงเป็นคำร้อง ที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่งและวรรคสาม ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๑๐๐/๒๕๖๘)

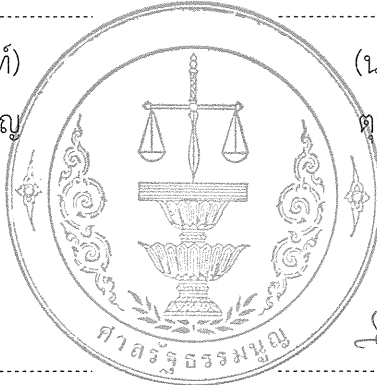
(คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๘๓/๒๕๖๘)

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ